

Lørdag d. 9/12: Det er koldt derude

Julie skævede til uret på væggen. Klokken nærmede sig tolv. Hun stillede pålægget frem på bordet og gik ud for at kalde på sin far og Christian.

Hele morgenen havde hun gjort sig umage for at se træt og utilpas ud. Det var egentlig ikke så svært – hun havde sovet dårligt de sidste par nætter og var både bleg og havde mørke rande under øjnene. Men rigtig syg var hun ikke.

Hun snuppede et hurtigt kig på sin mobil. Mie, Alex, Henrik og hun havde aftalt at mødes ude ved grotten klokken et. Så havde de god tid, før det blev mørkt. Julies hjerte galopperede afsted. Hun kunne slet ikke vente med at se, hvad der var i den grotte.

Frokosten skred planmæssigt fremad. Julie stak til sin mad og gjorde det tydeligt, at hun ikke havde den store appetit. Jes så på hende med en bekymret mine.

”Julie, har du det helt godt?” spurgte han forsigtigt.

”Jeg har bare kvalme,” sagde Julie henkastet, mens hun stirrede ned i sin tallerken. ”Og jeg er også sådan lidt ... svimmel.”

Jes lænede sig ind mod hende og lagde sin hånd på hendes pande.

”Måske er du ved at blive syg,” mumlede han.

Julies hjerte bankede så hårdt nu, at hun kunne høre det. Hun stirrede stift ned i bordet og forsøgte at huske, hvordan man så mest syg ud.

”Du må hellere blive inde fra nu af,” sagde Jes så. ”Der er ikke så mange kunder i dag. Jeg er sikker på, at Christian og jeg sagtens kan klare det.”

Christian smed demonstrativt sin gaffel og stirrede på Jes, men han sagde ikke noget. Julie skyndte sig at nikke.

”Jeg lægger mig op i seng,” sagde hun hæst og rejste sig.

Hun skyndte sig ud på gangen. Her var luften køligere og knap så stillestående, og hun trak vejret dybt. Første del af planen var lykkedes. Nu skulle hun bare vente på, at hendes far og storebror vendte tilbage til arbejdet.

Hun kom ikke til at vente længe. Tyve minutter senere hørte hun døren smække, og hendes fars og Christians stemmer drev ind af hendes vindue fra gårdspladsen. Julie listede sig nedenunder, greb sin jakke, tørklæde, hue og handsker og listede ud ad bagdøren.

Hun nåede hurtigt om til garagen. Dørene var åbne i begge ender, så hun kunne se gårdspladsen på den anden side. Langsomt sneg hun sig hen til sin cykel og krydsede fingre for, at Christian ikke lige kom gående forbi, mens hun var der. Det ville være svært at forklare. Men i samme nu kørte en bil ind i indkørslen, og det betød, at han ville være travlt beskæftiget i mindst ti minutter.

Julie smilede lettet og snuppede rygsækken, der stod ved siden af cyklen, hvor hun havde stillet den aftenen før. Sekunder senere var hun hoppet på cyklen og susede afsted ned ad vejen.

Den iskolde vind blæste omkring hende, og Julie åndede lettet op. Det føltes befriende endelig at være afsted, men hun kunne også mærke uroen i maven. Hun ville helst ikke tænke på, hvad der ville ske, hvis hendes far opdagede, at hun var væk. Hun trampede hårdere i pedalerne.

Henrik, Alex og Mie stod og ventede på hende ved afspærringsbåndet, da hun kom cyklende. Der lå en stemning af dystre forventning over dem, og Julie kunne mærke sin mave vende sig endnu mere. Hun standsede, så gruset skred under dækket.

"Hvor har I stillet jeres cykler?" spurgte hun.

Mie pegede på den lille smule krat, der var tilbage efter bulldozernes hærgen. Julie nikkede og trak sin cykel ind ved siden af de andre. Derinde stod de godt skjult, hvis der skulle komme nogen forbi ude på vejen.

"Okay," sagde hun. "Jeg har taget noget reb og en lommelygte med."

"Samme her," sagde Henrik og hævdede sin taske.

Mie smilede nervøst.

"Jeg har varm kakao med," sagde hun. "Som altid."

Julie smilede. Det var rart at snakke lidt, så virkede det ikke helt så skræmmende. Hun trådte forbi dem og så ud over området, der engang havde været Frevsinge Enge.

Hun kunne huske, at de havde gået mange ture i området, da hun var mindre. Om efteråret var der masser af kantareller og havtorn, og om sommeren blomstrede hybenroserne. Nu lignede skoven mere en pløjemark med triste rester af rødder og grene, der stak op mellem hjulsporene. Længere nede ad vejen lå der store bunker af vissent buskads og ventede på at blive kørt væk.

"Det er godt nok ... voldsomt," sagde Mie.

De nikkede alle. Julie tog mod til sig og trådte under afspærringen.

"Kom," sagde hun. "Jeg kan se hullet herfra."

Skovbunden var blød og fyldt med sten og rødder. Julie var taknemmelig for sine store vandrestøvler. De fire venner fulgte hjulsporene så tæt hen til grottens åbning, som de turde. Vinden buldrede omkring dem, og de måtte støtte sig til hinanden for at

komme fremad. Hullet voksede og voksede i takt med at de kom tættere på.

Julie blinkede vantro med øjnene. Hullet var meget større, end hun huskede det. Kommunens arbejde med at sikre området havde garanteret provokeret endnu flere sammenstyrtninger.

Da de nåede frem til kanten så hun ned og følte et sug i maven. Hullet var så dybt, at det svage sollys ikke nåede hele vejen ned til bunden. Det var næsten rundt nu og så stort, at der kunne ligge et helt fodboldstadion på bunden. Grottens vægge så glatte og fugtige ud i det sparsomme lys. I den ene ende var der store sprækker i væggen, og den bløde, brune jord fra overfladen var løbet ind i hulen. Det så ud til at være det sted, hvor gravemaskinen var faldet igennem.

"Se derovre," råbte Alex for at overdøve vinden. "Jeg tror, vi kan komme ned dér."

Han pegede på det sted, hvor jorden var løbet ind og dannede en slags sliske ned til bunden. De andre nikkede og begyndte at bevæge sig rundt om hullet.

Julie holdt øje med mørket på bunden, mens de gik. Nogle gange syntes hun, at hun så noget bevæge sig dernede, men blæsten forvrængede alting. *Det er nok bare min fantasi*, tænkte hun.

De nåede om til toppen af jordvolden, og Henrik bandt sit reb fast til en træstub. Han trak prøvende i det et par gange.

"Godt, at jeg er spejder," sagde han og smilede stolt.

Julie smilede tilbage. Hun kunne tydeligt høre nervøsiteten i hans stemme, men hun var selv lige så nervøs.

De begyndte langsomt at gå nedad, alle med en hånd på rebet. Jorden var endnu mere blød her, og deres fødder skred under dem. Julie var nede og sidde på bagdelen flere gange. Hun mærkede det iskolde mudder trænge igennem bukserne og bandede indvendigt

over, at hun ikke havde taget regnbukser på. Jorden burde være bundfrossen, når det var så koldt. Men jo længere ned, de kom, jo varmere blev det.

De måtte stoppe op halvvejs og binde Julies reb fast til Henriks. "Der er godt nok langt ned," stønnede Alex. "Jeg kan snart ikke mere," klagede Mie sig. Julie tog sin hue og sit halstørklæde af. Hendes tøj var gennemblødt af sved og mudder fra den hårde klatretur. Hun kiggede ud i hulen. Deres øjne havde vænnet sig mere til mørket, og nu kunne de se omridset af gravemaskinen. "Vi er snart nede," sagde hun. En sidste kraftanstrengelse, og endelig kunne de vakle væk fra det bløde mudder og ud på grottens gulv. Underlaget var hårdt og en smule glat.

Et øjeblik stod de og sundede sig. Så gik det op for dem, hvor de var, og de rykkede tættere sammen. Grotten var fugtig og stille. Den eneste lyd, der hørtes, var vindens tuden højt over dem.

"Jeg tror, at vi er alene," hviskede Julie. Alex tændte en lommelygte og lod lyskeglen feje hen over grottens gulv.

Intet.

Julie åndede lettet op, og alle fandt deres lommelygter frem. Henrik prøvede at ramme toppen af grottens tag med sin lyskegle, men lyset kunne ikke nå derop.

"Vildt," mumlede han.

Mie så på sit ur.

"Det har taget os en hel time at komme herved," sagde hun. "Så vi kan ikke blive her så længe. Jeg vil i hvert fald op inden det bliver mørkt."

"Jeg går den her vej," sagde Julie.

"Jeg går med dig," sagde Henrik hurtigt.

"Ja, jeg skal altså heller ikke være alene i den her creepy grotte," sagde Alex.

De begyndte langsomt at bevæge sig rundt sammen alle fire. Grotten så ud til at være ét kammer uden sideveje eller sprækker, nærmest som om den var hugget ud i klippen. Julie lod hånden glide over væggen. Den var glat og fugtig og underligt varm at røre ved.

"Hvorfor er her så varmt?" spurgte Henrik undrende.

"Er det ikke bare fordi det var sindssygt koldt deroppe?" spurgte Alex og pegede.

"Det plejer at være varmt under jorden," sagde Mie. "Er det ikke derfor, der er noget, der hedder jordvarme?"

De trak på skuldrene. Julie rynkede brynene. Nogle steder var der lodrette furer i den ellers så glatte væg. Hun lod fingeren følge én af dem.

"Det er mærkeligt," sagde Mie. "Længere oppe er klippen helt flad. Se selv."

Hun lyste et godt stykke over deres hoveder.

"Det ligner næsten ... kradsemærker," sagde Alex tøvende.

Henrik satte sine negle mod væggen og trak nedad. Hans negl knækkede med en knasende lyd.

"Av," udbrød han.

"Hvad tænkte du dog på?" stønnede Mie og rullede med øjnene.

"Den er altså mega hård, den væg," klynkede Henrik.

"Så ... ikke kradsemærker?" grundede Julie. "Værktøj?"

"I hvert fald noget meget hårdt ... eller skarpt," nikkede Alex.

De gik videre rundt. Nogle steder var gulvet dækket af ildelugtende, sort mudder. Ellers virkede grotten til at være tom.

Da de nåede om til gravemaskinen igen, stoppede de op for at komme til kræfter.

"Vi må se at komme tilbage," sagde Mie. "Klokken er allerede halv tre." Julie tog en dyb indånding. Hun var træt og udmattet og også en smule skuffet. På den ene side var hun glad for, at de ikke var blevet overfaldet af monstre. Men hun kunne ikke lade være med at tænke på det, hun havde hørt i plantagen. Havde det virkelig været ren indbildning?

"Ædrk, jeg trådte i noget," stønnede Alex.

Han støttede sig til gravemaskinen og vendte skosålen opad.

"Årh, hvor det stinker," jamrede han.

Julie holdt vejret og lænede sig frem. Skosålen var helt smurt ind i sort mudder.

"Hvad er det overhovedet?" sagde Henrik.

"Meget gammelt mudder?" prøvede Mie.

Julie trak på skuldrene. Så fangede hendes øje noget.

"Vent ... Jeg tror, der er ... en eller anden slags hår i det."

Alle rettede deres lommelygter mod Alex' sko. Ud af det sorte mudder stak der små totter af strid pels, som glimtede hvidligt i lyset.

"Gad vide, hvor det kommer fra," sagde Henrik tankefuldt.

"Er der ikke nogen, der har en pind?" bad Alex. "Det skal ud af min sko. Helst for fem minutter siden."

Ingen af dem havde lyst til at give ham noget, der skulle tilsøles i mudder.

"Måske er der noget i gravemaskinen, vi kan bruge," foreslog Mie.

De fire lyskegler pegede op mod den tavse metalkasse. Det var først nu, Julie fik set ordentlig på den. Skovlen sad i en helt forkert vinkel, og der var store buler ind i førerhuset.

"Jeg kan ikke forstå, hvordan ham, der styrede den kan have overlevet," mumlede hun.

"Hvordan ved du, at han overlevede?" sagde Alex tørt.

De bevægede sig rundt om gravemaskinen mod døren.

"Vi ville da have hørt om det i nyhederne, hvis han var død," sagde Henrik. "Ville vi ikke?"

"Med garanti," istemte Mie.

Døren ind til førerhuset lå på grottens gulv. Stålet var vredet ud af form, som om den var blevet revet af med voldsom kraft. Julie lyste op mod førerhuset.

Først troede hun ikke på, hvad hun så. Hendes venners stemmer forsvandt i baggrunden, mens hendes hjerne arbejdede på at tvinge mening ud af synet, der mødte hende.

Hele siden på gravemaskinen var flænset op. Ikke bulet og skrammet som efter et fald, men flået i stykker som af en glubsk tiger med stålkløer. De fire lyskegler flakkede over skroget og ind i kabinen, hvor store, rubinrøde stænk af blod plettede sædet, vinduerne, instrumentbrættet. Blodpletterne på vinduet havde form som hænder, der forgæves havde grebet ud efter noget at holde fast i.

Nogen skreg.

Julie var ikke sikker på, hvem det var. Måske var det hende selv.

På gulvet, blandet med det røde blod, lå der totter af hvid pels.